

OVERWEGING HET STEIGER
Zondag 8 april 2018, 2de zondag van Pasen, jaar B
Voorganger: Magda Verheijen

Lezingen: Hand. 4, 32-35 / Psalm 118 / 1 Johannes 5, 1-6 / Joh. 20, 19-31

Beste mensen hier bijeen,

Wat een vreemde zondag is het vandaag; **buiten** deze kerk is er volop reuring, een groot publiek op de been; hier **binnen** echter is de sfeer van een totaal andere orde.

En toch zijn wij hier bijeen; een bescheiden gemeente, zullen we maar zeggen, die dwars tegen de huidige trend ingaat...

Misschien ook weer niet, want wij, u en ik, lopen ook een marathon, een marathon echter van een geheel andere orde. Een marathon die ons leven lang duurt; we blijven ons best doen, we putten onszelf zelfs uit, maar we gaan voor iets dat buiten de alledaagsheid opstijgt....

Vorige week was het Pasen; het Hoogfeest, waarop ons geloof is geënt.

Deze zondag wordt ook wel Beloken Pasen genoemd. Het is een oude naam voor deze zondag; zij refereert aan wat we lezen in het evangelie, n.l. dat de deuren, en luiken, wellicht, op deze eerste dag van de week gesloten waren. Daar, in die ruimte, zaten de leerlingen bijeen, en, hoe toepasselijk, zij zaten in het donker, achter sloten en grendels. Bang, bedroefd, en niet wetend hoe het nu verder moest.

Daarin herkennen wij wat wij geregeld voelen; ook wij zijn bang, en bedroefd, ook wij weten soms niet hoe het verder moet, met ons, met onze parochie, met onze kerk in deze goede stad....met ons geloof, dat wij zo graag zouden willen overdragen aan kinderen en kleinkinderen, aan allen met wie wij het goede voorhebben. Beloken Pasen, ja, dat is het, nog altijd, voor velen van ons; wij zijn angstig en bedroefd, en vragen ons af hoe het nu verder moet. Dus gaan deuren en luiken dicht; dan weten we zeker dat niemand ons nog dieper kan laten vallen.

En dan horen we de lezingen van vandaag, en die tonen ons een andere weg: gooi open die luiken, die luiken van je angst, die luiken die je hart afgrendelen, die luiken die je eigen ongeloof moeten maskeren; gooi ze open ...en laat dan binnen wat je nooit, in je stoutste dromen niet, hebt durven denken...

EEN kerk, een parochie, die eensgezind is en alles met elkaar deelt; geen uitgeslotene, geen arme, geen mens die naar de voedselbank moet gaan; geen

mensen die opgesloten zit en wordt uitgezet; EEN gezamenlijk doel: heil brengen aan allen die we ontmoeten...er op toezien dat niemand tekort wordt gedaan; mensen met een andere opvatting welkom heten....

Zoals voormalig minister Jan Pronk voor Ontwikkelingssamenwerking het in een interview in het Volkskrant magazine formuleert over ons huidig zwijgen over alles wat verkeerd is in deze wereld...(en, laten we eerlijk zijn, we proberen het wel, en we geven gul, maar toch maken we er geen wedstrijd van om het onrecht en de ongelijkheid te lijf te gaan...)

Moet u horen, zo klinkt het hedendaags appel van deze bevlogen man: **“onze perverse reactie op de armen in de wereld: we zien ze niet, want ze horen er niet te zijn. “**

Ze horen er niet te zijn; die vrouw daar bij de supermarkt, die per dag een handvol muntjes ontvangt, zij hoort er niet te zijn. Laat ze naar haar eigen land gaan.)

Ze horen er niet te zijn; die vluchtelingen, die asielzoekers, die zielige gehandicapten...

Maar er wordt vandaag aan ons verkondigd: gooi open die luiken, en ga aan de slag. Verkondig het geloof in de Verrezenen, loop met Hem mee, ook al weet je niet waar je in feite naar toe gaat; vertrouw er op dat je, uiteindelijk, al ben je de laatste, de finish zal halen. Want Hij is met je.

Laten we dit elkaar vooral in herinnering blijven brengen; en de Paaskaars, ontstoken in de Paasnacht, is daar een teken van: De Heer is verrezen; Hij is niet ten dode gedoemd. En zo schonk Hij aan zijn angstige leerlingen vrede en geestkracht. En zo is het verder gegaan: zij vormden een solidaire gemeenschap; gaven aandacht aan hun dagelijks gebed; (zoals de paters, en zovelen, dat ook doen), en zorgden voor de noodlijdenden. Vele ordes en congregaties volgden en volgen de leerlingen na...

Echter, de opmerkingen van Thomas mogen ons ook iets brengen: hij was niet ongelovig, zoals vaak wordt beweerd, maar hij is gewoon gezond kritisch. En dat is goed. Het gaat niet alleen om de euforie, de vreugde van Pasen. Het lijden van Jezus mag je niet ontkennen. De Verrezenen draagt de littekens van het kruis.

(zoals wij, tussen haakjes, littekens van ons eigen lijden dragen, zoals mensen over de hele wereld littekens worden toegebracht.)

Die littekens kunnen schuren en behoorlijk pijn kunnen doen, die littekens, ook de onze, zijn, zoals ook de psalm van vandaag zingt: geen teken van dood, maar van liefde; liefde die de dood overwint.

Want: liefde is de maatstaf, liefde is het kenmerk, liefde is het kenmerk van een christen, zonder liefde zijn wij als doden, maar met onze onderlinge liefde en verbondenheid mogen wij leven!

Amen.

